קבֶּץ

בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאִי״שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֵדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַה״ג רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעזֶער שְׁלִיטַ״א

פרשת מקץ – שבת חנוכה תשפ״ג [בלתי מוגה]

ליל שבת קדש

בליל שבת קדש פרשת מקץ – שבת חנוכה תשפ״ג, דבר מו״ר שליט״א דבורים נוראים ונפלאים מעניינא דיומא ולימודי הפרשה, והקשר לסעודת שלום זכר

פתח ואמר מו״ר שליט״א: בשבת קודש זו יש לנו קדושה משולשת - שבת קודש שחל בה ראש חודש טבת, ונמצאים בתוך ימי חנוכה הקדושים, שבהם אנו נותנים תודה והודאה להקב״ה שהצילנו מקליפת טומאת יוון באותו הדור, שהם פעלו לחלל הקדושה מבפנים, היינו לא שהחריבו את ביהמ״ק ופסקה העבודה, אלא שביהמ״ק עומד על תלו, אבל הם באו והפכוהו לחולין, שזו היתה כל מטרתם הטמאה, להפוך את נשמות ישראל לחולין ח״ו, ולכן גזרו על ג׳ הדברים העיקריים של עם ישראל: חודש, שבת, ומילה, אך הצדיקים שבאותו הדור - מתתיהו ובניו, עמדו כנגדם בכל תוקף ועוז, עד שזכו סוף כל סוף לנצחם, ולטהר את הכל ולהשיבו חזרה אל הקדושה, שזה כל סוד לימוד ההתחזקות, איך שאסור להישבר בכל מצב שבעולם, ולהאמין שתמיד יכולין לתקן, הם החיו את כל עם ישראל, שעבר אז תקופה לא קלה, ובזכות הצדיקים זכו להחזיק מעמד, וקיבלנו את אור ימי חנוכה הקדושים.

הנה עתה אנו יושבים בסעודת ׳שלום זכר׳, שבו מנחמים את

התינוק על התורה ששכח בעת לידתו אחר שלמד את הכל במעי אמו, וידועה השאלה: אם משכיחין ממנו, מדוע מלמדין אותו?

פרשת השבוע היא פרשת מקץ, שבו אנו רואים עוצם גדולתו של יוסף הצדיק, איך שהחזיק מעמד בכל מה שעבר עליו, והיא שעמדה לו לעלות אח"כ לגדולה ולהיות השליט על הארץ.

בפרשת שבוע שעבר קראנו על עוצם כוחו של יוסף הצדיק, איך שהחזיק מעמד חזק בניסיון הקשה שארע לו, לא היה לו פשוט, הסט"א נסה לתופסו במצודתו הטמאה, אבל יוסף הצדיק החזיק מעמד בכל הכוחות, והוא אשר סלל את הדרך לנשמות ישראל שיבואו אח"כ וירדו למצרים, ויתקנו את חטאי אדם הראשון שארעו בעת שהיה פרוש מאשתו ק"ל שנה, וברא משחיתים וכו', במצרים תיקנו את זה ע"י שהחזיקו מעמד בכל מה שעבר עליהם, וזכו סוף כל סוף לצאת משם, ולקבל את התורה, הכל בזכות יוסף הצדיק שסלל ופתח את הדרך, ע"י שעמד חזק בכל הניסיונות, ודיקא ע"י עלה אח"כ לגדולה.

כי 'ניסיון' הוא לשון של הרמה והגבהה, ואדם שעובר עליו איזשהו ניסיון בחיים עליו לידע שזה מה שמוביל אותו אל העליה והגדולה, ואם יחזיק מעמד בניסיון הוא יזכה סוף כל סוף אח"כ לעלות ולזכות לדברים יפים, וכמו שאומר רבינו (ספר המידות) שע"י ניסיון בא התנשאות.

ודבר זה נקרא בדברי תלמיד הבעש"ט והמגיד הקדוש: 'תענוג תמידי אינו תענוג' - אם אדם היה תמיד עולה ומתעלה, באיזשהו שלב זה היה מאבד את הטעם... ובזה שיש לו בכל פעם ירידות, אזי מהנפילה הזאת הוא מקבל כח עתה לקום ולעלות בכל כפליים, וכמו שנקרא בפרשת שבוע הבא, שהקב"ה אמר ליעקב אבינו: "אָנֹכִי אֵרֵד עִמְּךָ מִצְרַיְמָה וְאָנֹכִי אַעַלְךָ גַּם עָלֹה" (בראשית מו, ד) - הרי בירידה מצינו לשון אחת: "אֵרֵד", אולם בעליה מצינו ב' לשון "אַעַלְךָ גַּם עָל�ֹה", כי העליה היא כפולה, העיקר שאדם יהיה חזק ולא יאבד עשתונותיו אף פעם!

וזהו הלימוד של יוסף הצדיק - "צדיק יסוד עולם", צדיק האמת, **לכל אחד ואחד: תחזיק מעמד חזק בכל מה שעובר עליך, ותדע שאם תחזיק מעמד בניסיון שנקרה לפניך, אח"כ תזכה לעלות עליה כפולה, כי זו ההקדמה והדרך המובילה אל העליה!**

ולזה זכה יוסף הצדיק בשלימות, אחר שהחזיק מעמד חזק בכל מה שעבר עליו, עלה והתעלה, ונעשה השליט והמושל, ע"י שהציע לפרעה עצה נבונה, שבה מונח לימוד נפלא ונחוץ לכל משך חיי האדם.

פרעה חולם ב' חלומות, ומספר אותם ליוסף הצדיק (ובחלומות אלו יש סודות, כי **פרו"ת** עולה כמנין כלל השמות הקדושים - ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, קס"א קמ"ג קנ"א, שהם אורות עליונים מאד, ועולים כמנין תרפ"ו [תרפ"ז עם הכולל], שזו המילה 'פרות' וכו'), יוסף הצדיק שומע זאת ומייעץ לפרעה "יַעֲשֶׂה פַּרְעֹה וְיַפְקֵד פְּקִדִים עַל הָאָרֶץ וְחִמֵּשׁ אֶת אֶרֶץ מִצְרַיִם בְּשֶׁבַע שְׁנֵי הַשָּׂבָע", "וְהָיָה הָאֹכֶל לְפִקָּדוֹן לָאָרֶץ לְשֶׁבַע שְׁנֵי הָרָעָב אֲשֶׁר תִּהְיֶיןָ בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם וְלֹא תִכָּרֵת הָאָרֶץ בָּרָעָב"; פרעה שומע זאת, ומבין שיוסף הצדיק איננו אדם פשוט, והוא בעצמו הודה ואמר ליוסף: "אֵין נָבוֹן וְחָכָם כָּמוֹךָ", כי הבין שעצתו עצה חכמה עד מאד היא.

והלימוד הנפלא המונח בזה, כפי שמסביר מוהרנ"ת ז"ל, שעל כל אחד ואחד עובר במשך ימי חייו "שבע שני רעב" ו"שבע שני שבע", היינו שיש תקופות שבהם אדם מרגיש שהוא מתעלה, והוא מלא בשמחה והתלהבות, ויש לו רצון וחשק נמרץ לכל מיני דברים טובים, שזה נכלל ב"שבע שני שבע", ומה תפקידו אז? "והיה האוכל לפיקדון" - שים רשימה במוחך ושמור לפיקדון את מה שעכשיו אתה זוכה להרגיש, כדי שכשיגיעו "שבע שני רעב", אתה תזכור שזכית פעם להרגיש דברים נפלאים, לא כ"כ גרוע... יש אור בחיים, יש שמחה והתלהבות, רק שלעת עתה זה פסק, תשמור זאת היטב אצלך ברשימו, ותדע ותאמין שזה עוד יחזור! בכפל כפליים! וזה אשר יתן לך את הכח להחזיק

מעמד בכל מה שיעבור עליך, כי תזכה לאחוז היטב בלימוד הנפלא והיקר הזה.

זה הלימוד של יוסף הצדיק, את זה הוא מגלה לאדם, איך יחזיק מעמד בכל הניסיונות שיש לו, ואיך? ע"י שיאחז היטב בעצה של "והיה האוכל לפיקדון", שמור לפיקדון בשנות השבע את הרגשותיך לשנות הרעב, ותאמין שעוד תחזור לזה...

והנה, פרעה ממנה את יוסף הצדיק לזה, כי הוא מבין "אַחֲרֵי הוֹדִיעַ אֱלֹהִים אוֹתְךָ אֶת כָּל זֹאת אֵין נָבוֹן וְחָכָם כָּמוֹךָ", ואמר לו "אַתָּה תִּהְיֶה עַל בֵּיתִי וְעַל פִּיךָ יִשַּׁק כָּל עַמִּי", ומינה אותו להיות הממונה על ארץ מצרים.

ובאמת כך עשו, אך המצרים באים לפרעה בטענה שכל התבואה שלהם הרקיבה... שואל אותם פרעה: הלכתם את יוסף? הם עונים שכן, אבל הוא מבקש מאיתנו למול... אמר להם פרעה: אם גזר על התבואה שהרקיבה, מה אם יגזור עליכם ותרקבו?...

שזה ענין הציות לכל דברי הצדיק, כאשר יאמר כי הוא זה, ללא שום חכמות והשכלות כלל, אם הצדיק אמר - עושים, אומר לעשות ברית מילה? עושים! לא שואלים שאלות מיותרות!

וענין המילה זו קדושת יוסף הצדיק, קדושת היסוד, וע"י שזוכין לעשות לתינוק ברית מילה, שזו מצוה שעושים אותה בשמחה, חוקקים בו הלימוד הקדוש שיישאר אצלו למשך כל ימי חייו, מכניסים בו את הכח של העמידה בניסיון, שיזכה להיות חזק בכל מה שיעבור עליו במשך החיים.

ואת זה רצו היוונים הרשעים לעקור מעם ישראל ח"ו, ולכן גזרו על ג' דברים אלו: שבת, חודש, ומילה. 'שבת' זה גילוי אלקות, זה יסוד האמונה של עם ישראל, שהקב"ה ברא את העולם בששה ימים, וביום השביעי נח, את יסוד האמונה הם רצו לעקור מעם ישראל; 'חודש' הוא שורש התשובה, וכמו שאומר רבינו, כי אז גם הקב"ה בעצמו כביכול אומר "הביאו עלי כפרה על שמיעטתי את הירח"; 'מילה' - כי אז חוקקים בילד את הקדושה של יוסף הצדיק, את כח העמידה בניסיון, את הלימוד של "והיה

האוכל לפיקדון"; את כל זה היוונים הטמאים רצו לעקור מעם ישראל, אבל בכח הצדיקים שבאותו הדור, עם ישראל החזיקו מעמד חזק, ולקחו את הלימודים של יוסף הצדיק, וכך זכו להתגבר על הכל, ולזכות לטהרה אמיתית אחר מה שעשו היוונים.

ובזה יובן דברי חכמינו הקדושים: אמרו היוונים לעם ישראל 'כתבו לכם על קרן השור אין לכם חלק באלקי ישראל', מה ענין "קרן השור"? אלא זה סובב והולך על יוסף הצדיק, שעליו כתיב (דברים לג) "בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ וְקַרְנֵי רְאֵם קַרְנָיו", שהתגבר בגבורה דקדושה נגד כל הטומאות, וזכה להחזיק מעמד היטב, ולהנחיל כל הלימודים האלו לנשמות ישראל אחריו, ואת זה רצו היוונים לעקור כנ"ל, ולכן אמרו לעמ"י לכתוב זאת על "קרן השור" דיקא, להכניס הכפירה של הגוים ב"קרן השור" - שזו הקרן הקדושה של יוסף הצדיק הנוגחת בכל הטומאות, ובכח קדושת הצדיקים זכינו להינצל מהם ולזכות לימים קדושים שבהם אנו מחדשים עצמנו בלימודים חיים אלו.

ועפ"י כ"ז יובן מאד ענין 'שלום זכר' שנוהגין לעשות בשבת קודם המילה, כי הקשנו: בשביל מה ללמדו אם משכיחין ממנו? אבל עפ"י לימוד זה מובן מאד, כי עתה מלמדים את התינוק הלימוד הזה לכל ימי חייו: זכית ללמוד, ועתה נשכח ממך, תזכור היטב את הרשימה הקדושה שנחקקה בך בעת הלימוד, וזה אשר יתן לך את הכח לחזור לזה.

כי הרבי ר' אלימלך זי"ע מסביר, שאפילו שמשכיחין מן התינוק את הכל, אעפ"כ נשארת איזושהי רשימה כלשהי מהלימוד הזה, וזה לא נמחק לגמרי.

שזאת אנו מוצאים בגשמיות במחשבים, שיש כפתור הנקרא 'דילית' - מחיקה, וצריכים להיזהר מאד שלא למחוק על ידו כל מיני דברים חשובים וכו' [היה פעם סיפור אצל מוהרא"ש זי"ע, שבלחיצת כפתור נמחקו מכתבים רבים מאד מאד], והנה מי שמבין קצת במחשבים יודע, שאפילו אם

נמחק משהו, ואפילו התרוקן מהפח, אעפ"כ באיזושהי צורה זה נשאר, ואם מביאים את זה למי שיודע ומבין בזה - הוא יצליח להחזיר חזרה את מה שנמחק [הם לוקחים על זה הרבה כסף, זו הפרנסה שלהם], כי ברשימו דרשימו זה נמצא...

אותו דבר אצל התינוק, אמנם הוא למד את כל התורה והשכיחו ממנו, אבל הרשימו נשאר אצלו, רשימה קדושה חקוקה אצלו, וזה ענין "והיה האוכל לפיקדון" - ששמור אצלו במוחו זיכרון נפלא מ"שני השבע" שהיה אצלו, ואפילו שעתה הוא בבחינת "שני רעב", חוקקים בו את הלימוד של יוסף הצדיק, שייזכר ברשימו שלו, ויאמין שבוודאי יוכל לחזור להכל, בכח צדיקי אמת שאליהם יהא מקורב, ועי"ז יזכה להשפעות טובות ברו"ג, וכדאיתא בדברי רביז"ל שמהצדיק נשפעים כל ההשפעות הן ברוחניות והן בגשמיות, ע"ש.

וזאת אנו מוצאים במעשה שהיה אצל המגיד מקאז'ניץ זי"ע, שפעם הגיעה אליו אשה בוכיה וצרתה בפיה שבתה חולה אנושה, ואין מזור בפי הרופאים, ובאה לקבל ברכת הצדיק שיושיעה.

הורה לה הצדיק שתלך לביתה ותביא את המנורה - חנוכייה שיש לה בביתה, בתור פדיון.

כשהביאה שאלה האם בעלה מסכים, וענתה שבעלה אמר שהצדיק יקח את כל רכושם - העיקר שהבת תשוב לאיתנה...

הצדיק קיבל את החנוכייה, ומיד ציווה לקרוא לאחד בשם יענקל גולדשמידט, והעניק לו את החנוכייה, ואמר להאשה: הרי נתת לי את זה במתנה גמורה, ואני נותן את זה לו, זה לא העסק שלך, שובי לביתך, ואני מבטיח שהבת תהיה בריאה ושלימה!

חזרה האשה לביתה, ובאמת הבת שבה לאיתנה הראשון כדברי הצדיק...

כאן עלתה התמיהה הגדולה, מדוע הרבי נתן את החנוכייה דוקא לאיש הנ"ל ואיך זה קשור אל האשה ובתה?

הסביר המגיד הקדוש: אצל הרבי הקדוש רבי זושא זי"ע היה נהוג, שבכל ערב שבת היה מחלק

פרוטות צדקה לכל העניים שהיו באים, כל עניי העיירה היו יודעים זאת ובאים לקבל פרוטה מהצדיק.

היתה זו פרוטה פשוטה מאד, ומה יעשו עם פרוטה אחת? אלא עשירי העיירה היו יודעים זאת, והיו קונים מהעניים כל פרוטה בסכומי כסף גדולים, וכך כולם היו שמחים ומאושרים...

אולם, היה יהודי אחד, שהעריך והחשיב מה שמקבל מהרבי הצדיק, ולא חפץ למכור זאת, והיה שומר תמיד את הפרוטות שקיבל, עד שהתאסף אצלו כמות רבה מאד, והחליט שהוא עושה מכל המטבעות חנוכייה, וכך עשה.

אחר איזה זמן, והנה הוצרך לחתן את בתו, אך לרש אין כל, מאין ישלם נדוניה וכו' וכו'.

[אגב, אנחנו ב"ה עושים פה חתונות לזוגות כדי שההורים יצאו נקיים ללא שום חובות, שזו הדרך הקדושה שסלל לנו מוהרא"ש הקדוש, שהורים יוכלו לחתן את בניהם ובנותיהם בקדושה ובטהרה ללא שום הוצאות מיותרות, בלי כל מיני פרחים ואורות וכו' וכו', אלא מזמינים את בני המשפחה, ומי שבא ליטול חלק בשמחה - אדרבה ואדרבה, וכי צריך לזרוק כסף לזבל כדי להראות שיש לך כסף ובין כך לשים קופסא בפתח לקבץ נדבות?!... אשרי מי שזוכה להצטרף למחנה הצדיקים ומציית לדבריהם!].

בצר לו פנה לאחד מעשירי העיירה, בבקשה שיתן לו הלוואה, ויפרע ההלוואה אט אט במשך הזמן, אך העשיר הזה ידע שיש לו את החנוכייה היקרה הנ"ל, ואמר לו: בוא נעשה עסק, אתה מביא לי את החנוכייה שלך במתנה, ואני משלם את כל הוצאות החתונה מהתחלה עד הסוף, אתה לא מוציא פרוטה אחת!

אותו יהודי לא רצה אפילו לשמוע את זה... מיד סרב בכל תוקף, ולא חפץ להסכים לכך בשום פנים.

ברם, בראותו שאין לו ברירה אחרת, ואם הוא רוצה לחתן את בתו - זה מה שהוא מוכרח לעשות, הסכים בסופו של דבר לזה, וכך עשו, והתקיימה החתונה, ובאמת

העשיר הנ"ל שילם את כל ההוצאות כולם.

והנה - ממשיך המגיד הקדוש בדבריו - אותה אשה בוכייה שבאה לפה, היא נכדה של אותו עשיר, והחנוכייה הזאת עברה אצלם בירושה מאותו סבא עשיר, ובתה נפלה למשכב מחמת שהיה פה איזה ענין שלא בסדר, אמנם עפ"י ההלכה הוא נהג ביושר, כי זה בא לו בישרות, הלא שילם בעבור זה כל הוצאות החתונה, אבל היה בזה ענין של "לא תחמוד"... והיהודי הנ"ל עשה זאת בעל כרחו, וזה נעשה מה שנעשה.

המשיך המגיד הקדוש: לכן ביקשתי מאותה אשה שתביא אליי את החנוכייה הזאת שבשלה כל העניין נתהווה, ולמי הענקתיה? לר' יענקלה נ"ל שהוא נכד אותו יהודי שקיבץ הפרוטות אחת לאחת ועשה החנוכייה שאח"כ הוצרך להביאה אל העשיר, נמצא שהחזרתי את החנוכייה לבעליה - יורשי היהודי שעשאה, וכך זכתה הבת לרפואה שלימה...

זו גדולת ומעלת הצדיקים, שמשפיעים על האדם שפע קודש, וכן זה ענין ה"והיה האוכל לפיקדון" הנ"ל, כי גם במעשה זה היה ענין של פיקדון, כי הלא עברו שלושה דורות, והנה בא הצדיק - בחינת יוסף הצדיק - ומחזיר הפיקדון שהוחזק בידי אחר משך שלושה דורות, והשיבו לבעליו...

יזכנו הקב"ה להחדיר לימודים קדושים אלו היטב בתוך ליבנו, ונזכה להינצל מטומאת קליפת יוון, ולזכות לקדושת יוסף הצדיק, לעמוד חזק בכל הניסיונות, ולזכות לחיים טובים ומאושרים עלי אדמות, אמן ואמן!

***

בוקר שבת קדש

בבוקר שבת קדש פרשת מקץ - שבת חנוכה תשפ"ג, דִּבֵּר מו"ר שְׁלִיטָ"א
דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים מדברי רבינו במעשה א' מאבדת בת מלך

פתח ואמר מו"ר שליט"א: אנחנו אוחזים בסיפור מאבדת בת מלך, שהשני למלך - שזה הצדיק, הולך לחפש את הבת מלכה - שזו נשמת היהודי שנלכדה היכן שנלכדה, ומספר רבינו: "**אַחַר־כָּךְ רָאָה מִבְצָר (שֶׁקּוֹרִין שְׁלָאס), וְכַמָּה חַיָּלוֹת הָיוּ עוֹמְדִים שָׁם סְבִיבוֹ**" - זה סובב והולך על אדם שרוצה להיכנס אל הקדושה, שזה ענין המצבר הזה ששם היתה הבת מלך, אדם רוצה להיכנס לשערי הקדושה, אבל זה לא כ"כ בא בקלות, זה חיילים העומדים סביב המבצר הזה, שלא היה מבצר פשוט, אלא "**וְהַמִּבְצָר הָיָה נָאֶה וּמְתֻקָּן וּמְסֻדָּר מְאֹד עִם הַחַיָּלוֹת**", אולם השני למלך פחד מזה, כמו שמספר רבינו: "**וְהָיָה מִתְיָרֵא מִפְּנֵי הַחַיָּלוֹת, פֶּן לֹא יַנִּיחוּהוּ לִכָּנֵס**" - שזה הפחד שיש לאדם בתחילה, אבל "**וְהָיָה מְיַשֵּׁב עַצְמוֹ: אֵלֵךְ וַאֲנַסֶּה**" - פה מונח כל הסוד: **ללכת ולנסות!**

שזה תלוי כפי הרצון שיש לאדם; ר' נתן קורא את ה'רצון' "עולם החירות", למה? כי ל'רצון' אין גבול וצמצום, אדם יכול לרצות "עד לשמים"... אין איזשהו גבול וגג להרצון, אלא תרצה ותרצה! אדרבה!

כי אם אין לאדם את מידת הרצון - לא יוכל לילך ולהתקדם, אדם מוכרח את כח הרצון בכל תחמי החיים, שיהיה לו רצון חזק להתקדם לעשות טוב, להיכנס לתוככי הקדושה, לזכות לחיים טובים בזה העולם.

יש לר' נתן כמה הלכות נפלאות בזה - שתי דוגמאות: הלכות ברכת השחר והלכות ערב, ששם ר' נתן מאריך לבאר בגודל מעלת הרצון של האדם, כמה מוכרח לקנות

מידה יקרה זו בנפשו, ואת זה אחז השני למלך - 'אלך ואנסה !'... אדם צריך להיות חזק בכ'סופים ת'פילות ר'צונות, וכך זוכה לעשות כ'ת'ר' מאיר וזורח, וזוכה להוציא כיסופיו מן הכח אל הפועל !

מספר רבינו: "וְהִשְׁאִיר הַסּוּס וְהָלַךְ לְהַמְבְּצָר" - 'השאיר הסוס' היינו הניח כל מיני תפנוקי עוה"ז, כי אדם שרוצה להיכנס לתוככי הקדושה, זה לא בא ביחד עם זה שהוא מתפנק בהבלי עוה"ז, אדם חושב שהוא יפנק את עצמו בעניינים גשמיים, ויזכה להשיג דברים... זה בא ככה, צריכים להשאיר את הסוס - 'סוס' רומז לגוף האדם, שהוא מרכבה לנשמה, ואין הכוונה שאדם ישמיט את זה לגמרי ויתרשל וכו', אלא מדברים על כל מיני דברים גשמיים תפנוקים שונים וכו', שצריכים השאיר ולהניח את זה...

"וְהָיוּ מַנִּיחִים אוֹתוֹ, וְלֹא עִכְּבוּהוּ כְּלָל" - כי כשאדם יזק מאד בכח הרצון, ויש לו רצון חזק מאד, פתאום הוא רואה ששום דבר לא מעכב על ידו... שזה מה שממשיך רבינו לספר: "וְהָיָה הוֹלֵךְ מֵחֶדֶר לְחֶדֶר בְּלִי עִכּוּב" - מחמת שהתגבר על המניעות שנקרו לפניו בתחילה, ולא התפעל מהם, אלא החזיק ואחז היטב בכח הרצון, פתאום רואה שהכל היה דמיון אחד גדול, ובאמת אין שום עיכובים כלל...

ובזה יש את הסיפור שארע עם אדל - בת רביז"ל, שפעם חלמה חלום, ובה היא רואה שכל אנשי שלומינו אוחזים ידיהם זה בזה, כדי לא ליתן לאביה הגדול - רבינו הקדוש - להיכנס לביהכנ"ס, וכך אחזו הידיים חזק מאד, והנה הופיע רבינו...

כשהגיע לפני השורה הראשונה - פתאום נפתחו הידיים ועבר רבינו... כשראו זאת, השורה השניה אמרו אחד לשני שהם יהיו חזקים מאד ורבינו לא יוכל לעבור, והנה רבינו עושה עוד פסיעה - וכל השורה נפתחת... כך עוד פסיעה ועוד פסיעה, ובכל פעם אומרים האנשים שיחזיקו חזק וכו', ולבסוף רבינו נכנס לביהכנ"ס...

ר' נתן שמע את החלום הזה, והתלהב מאד, אף שבדרך כלל היה רגיל לומר לאלו שבאו לספר חלומותיהם: "מוטב שתספר לי מה

קורה איתך בהקיץ מאשר תאמר לי מה אתה רואה בחלום"... אבל כשמדובר בבתו של רביז"ל, הבין שזה לא סתם חלום, והקשיב ושמע, ואף התלהב מאד, ענה ואמר: "**זה כל דבר רבינו! אצל רבינו לא רואים אלא רק את הפסיעה הראשונה"...** ואחר שאתה עושה את הפסיעה הראשונה - פתאום אתה רואה איך שכל המניעה היתה רק אחיזת עיניים, ובאמת אין שום מניעה...

וזה בכל תחומי החיים - בשלום בית: תעשה פסיעה אחת! אתה חושב שהמצב כ"כ לא טוב, וכבר כמעט א"א לתקן ח"ו, לא! תעשה פסיעה אחת! פסיעה אחת קטנה! תגיד מילה טובה! תדבר דיבורים טובים! תראה איך שתקבל טוב ג"כ חזרה... וכן הוא בצדקה וחסד - פסיעה קטנה, תפיץ איזה ספר, תדפיס איזה ספר, תשתתף בהדפסת הספרים, כל אחד כפי בחינתו, תעשה פסיעה קטנה, ותראה איך שכל המניעות הן אחיזת עיניים ותו לא.

שזה כל הסוד של ימי חנוכה הקדושים, מדליקין נר אחד קטן, ומלמדים את האדם לימוד עצום מאד: **נר אחד קטן! פסיעה אחת קטנה! והנה אתה רואה איך אט אט** זה "מוסיף והולך" בעזרת ה' יתברך...

"**וּבָא לְפָלָטִין אֶחָד, וְרָאָה שֶׁיָּשַׁב שָׁם הַמֶּלֶךְ בַּעֲטָרָה**" - עם הכתר שלו, "**וְכַמָּה חַיָּלוֹת שָׁם וְכַמָּה מְשׁוֹרְרִים בְּכֵלִים לְפָנָיו, וְהָיָה שָׁם נָאֶה וְיָפֶה מְאֹד, וְהַמֶּלֶךְ וְשׁוּם אֶחָד מֵהֶם לֹא שְׁאָלוּהוּ כְּלָל**", הכל כי לא שם ליבו אל המניעות שהיו לו בתחילה, וכנ"ל שבתחילה התיירא להיכנס וכו', עד שהחליט שהוא נכנס, והנה הוא הולך מחדר לחדר באין מפריע וכו', הכל כי היה חזק בכח הרצון, ולא עזבו לרגע, ואפילו המלך וסובביו לא שאלוהו דבר, שזה ענין שאדם זוכה להיכנס לתוככי הקדושה, לזכות להיות דבוק בהקב"ה - מלך מלכי המלכים, וכמו שמצינו בפרשת השבוע, שאמר יוסף לאחיו "**וְאַתֶּם עֲלוּ לְשָׁלוֹם אֶל אֲבִיכֶם**" - אחר שזכיתם להתקרב אל יוסף הצדיק, צדיק יסוד עולם, בוודאי תזכו "לעלות לשלום" - 'לשלום' דיקא, כי מובא שלאדם נפטר ל"ע אומרים

'בשלום', שזה אותיות 'מלבוש', שעתה זוכה להשתמש בלבושים שהכין וסיגל לעצמו כאן בזה העולם, כל אחד כפי עבודתו ובחינתו, אך לאדם חי אומרים 'לשלום', "אל אביכם" שבשמים, הלא הוא ממ"ה הקב"ה, שזוכים לעלות לשלום ולזכות לדברים נפלאים ויקרים, חיי נצח.

הקב"ה יעזור, שנזכה באמת לקבל את הלימודים של הצדיקים, ונזכה להתגבר על כל המניעות, ולזכות להיות אנשים כשרים באמת.

***

יו"ל לע"נ אמיל בן אברהם ופאינה פרידא בת יעקב, בזכות פעולותיהם הקדושות של צאצאיהם בהארת אור הצדיק בעולם יהא להם עילוי נשמה אמיתי, ויזכו למנוחה טובה בצל הצדיקים והצדקניות, אמן ואמן.

***

תהלה לאל, הספר "דרכי איש" ח"א עומד קודם ההדפסה

רבים כבר זכו ליטול חלק בהוצאת ספרו של הצדיק

ניתן להקדיש לרפואה/הצלחה או להבדיל – לעילוי נשמה

ניתו לכתוב למייל בתחתית העמוד

"ועל ידי הפצת אור רבינו, נביא את משיח צדקנו!"...

****

לכל ענייני הגיליון:

s0584563404@gmail.com